

Cerul în loc de purgatoriu

Acum mulți ani, un domn și o doamnă călătoreau în Sud pentru refacerea lor. Odată au trebuit să stea pentru câteva ore într-un sat mic, situat lângă drum. Aici, doamna a găsit o femeie bătrână care ședea în fața colibe sale, plângând amarnic. Priveliștea era așa de înduioșătoare, încât străina n-a putut să se abțină să nu se ducă la cea care plângea și să se informeze plină de compasiune despre motivul durerii ei. Ea a auzit atunci că sărmana bătrână, din cauza slăbiciunii trupești nu era capabilă să participe la procesiunea orașului S., ca era situat la o depărtare de câteva mile. În procesiune, așa relata femeia, vor fi aduse daruri și rugăciuni fecioarei Maria, spre mântuirea sufletelor. Dar pentru că ea nu era în stare să participe, ea trebuia să îndure cu atât mai mult chinurile purgatoriului, până să poată să obțină iertarea păcatelor ei.

Doamna s-a așezat lângă bătrână și încerca să-i arate într-un mod timid, că nici faptele, nici rugăciunile ei și nici intervenția fecioarei Maria n-ar putea s-o elibereze de dreapta judecată a lui Dumnezeu împotriva păcatului, dar că există altceva care poate s-o mântuiască și s-o facă fericită pentru totdeauna începând chiar din acel ceas, iar aceasta este lucrarea pe care a înfăptuit-o Domnului Isus Hristos când a murit pe cruce.

„Numai prețiosul Său sânge a fost și este suficient”, a continuat ea prietenos, „ca să spele păcatele tuturor celor care cred în El, cum se spune în Faptele apostolilor 13.38: «Să vă fie cunoscut deci, fraților, că prin Acesta (Isus) vi se vestește iertarea păcatelor».”

Era o mare bucurie pentru doamna străină, care era o ucenică devotată a lui Isus, să poată să povestească despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor, unui suflet doritor de odihnă și mântuire, care, chinuit de ideea unui purgatoriu îngrozitor, era scufundat în durere deznădăjduită. Cât de puțin îi era cunoscut prețiosul Nume „Isus” bătrânei femei! Abia dacă auzise despre El, dar mult mai puțin i se povestise despre o mântuire pe care ar putea s-o obțină fără propria osteneală, numai prin credința în El. Uimită de tot, ea asculta cuvintele povestitoare. Așa încă nu-i vorbise nimeni niciodată. Dar uimirea ei încă a mai crescut când străina l-a chemat pe soțul ei și l-a rugat să se roage Domnului pentru sărmana femeie nefericită, ca să-i fie deschiși ochii și să-și dea seama că totul este în ordine, deoarece Domnul Isus a murit pe cruce și pentru toată vina păcatului ei și astfel ea poate deveni liberă.

După câteva minute a venit trăsura care trebuia să-i ducă mai departe pe străinii prietenoși. Ei și-au luat cordial rămas-bun de la bătrâna femeie, pe când îi promiteau să se gândească și în continuare la ea și să-i trimită o Biblie. Această promisiune a fost respectată punctual de îndată ce se întorseseră acasă. Când după doi ani doamna iar a trecut prin acel sat, și-a amintit însuflețit întâmplarea de atunci. Ea a coborât și a bătut la ușa casei, ca să facă o vizită vechii sale cunoștințe, dar ușa era zăvorâtă. Casa părea să nu mai aibă defel locuitori. Doamna s-a întors agale, gândindu-se, dacă moartea a intrat deja așa de curând la vechea ei prietenă. Atunci i-a căzut privirea asupra a doi tineri, care veneau politicoși spre ea și o întrebau de caută pe cineva. Coliba, au adăugat ei, era goală, deoarece mama lor, care o locuise, murise de curând.

Când străina și-a exprimat regretul în legătură cu aceasta și a adăugat că o cunoscuse pe mama cu aproximativ doi ani mai înainte la trecerea prin sat, unul dintre bărbați a întrebat:

„Dumneavoastră sunteți poate doamna care i-a trimis Biblia?”

„Da, eu sunt”, a răspuns ea.

„O”, au spus ei, „am dorit de atâtea ori să vă vedem, ca să putem să vă povestim cât bine i-a adus mamei noastre cartea aceea. Înainte să primească Biblia de la dumneavoastră, ea a fost

una dintre cele mai nefericite femei din sat; dar când a avut Biblia, petrecea toată ziua citind și curând a fost cea mai fericită femeie și tot așa a și murit.”

Alte amănunte n-a putut doamna să afle, dar cele auzite îi ajungeau. Ele îi spuneau că femeia bătrână, pe care o găsisese în urmă cu doi ani, în fața ușii colibeii ei, într-o îngrijorare fără nădejde față de purgatoriul îngrozitor, devenise o moștenitoare fericită a cerului și plecase în pace acasă, la Isus. Căci numai conștientizarea că păcatele noastre au fost înlăturate și că prin sângele lui Hristos suntem făcuți potriviți să locuim pentru totdeauna în prezența lui Dumnezeu, în cer, poate să dea pace și fericire în ceasul morții.

Titlul original: „Der Himmel anstelle des Fegefeuers”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*